

Medlems Udtalelse —, forstaar jeg ikke dette; thi det ærede Medlem er vel vidende om, at det er en gammel Bestemmelse, som ogsaa findes i den bestaaende Lov. Det ærede Medlem spurgte, om det nu skulde være saaledes, at en Arbejder ikke havde Lov til at forlade sin Plads, naar han vilde, og i den Forbindelse beskrev det ærede Medlem den Sympati, han havde overfor den, der gjorde sin Pligt til det sidste og saa gik, medens han maatte misbillige en Optræden, som havde til Hensigt at tilvejebringe Afskedigelse ved mindre heldig Opførsel. Dertil maa jeg svare, at den Sympati og Antipati, som det ærede Medlem her har givet Udtryk for overfor forskellig Optræden fra arbejdende Personers Side, deler jeg ganske, og jeg mener som det ærede Medlem, at det ogsaa i Fremtiden maa være saaledes, som det hidtil har været, at naar en Arbejder ikke længere ønsker at arbejde, forlader han sin Plads; men jeg vil ikke haabe, der skulde være nogen Uoverensstemmelse mellem det ærede Medlem og mig med Hensyn til Spørgsmaalet, om det da dermed skal følge, at den vedkommende kan kræve Understøttelse, eller om det dog ikke er Mening, at der i saa Fald skal træffes visse Kauteler mod Misbrug. Det er min Mening, at det bør der træffes. Jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem deler denne Opfattelse helt og fuldt, men saa forstaar jeg slet ikke, at han har fundet Anledning til den Protest mod disse Bestemmelser, som han har fremsat.

Det er ikke Mening, under nogen Form at misbruge disse Bestemmelser. Hvorledes skulde de i øvrigt kunne misbruges? Det vil i Henhold til Punkt 3 i § 20 være enhver Kasses Pligt, naar en Arbejder melder sig, at spørge: Er du afskediget, eller har du forladt dit Arbejde? Naar Indberetning gives af Arbejdsgiveren, er dette Spørgsmaal uformødent, og naar Indberetningen ikke maa indeholde noget udover denne Meddelelse, synes det mig, at der ingen Indvending kan rejses derimod, thi det er naturligvis vedkommende Arbejders Pligt — en Pligt, jeg ikke tvivler om, han i alle Tilfælde vil opfylde — paa det Spørgsmaal, der vil blive rettet til ham af Kassens Bestyrelse, at svare i Overensstemmelse med det faktiske Forhold. Og saa drejer det sig jo blot om en anden Vej til den vigtige Oplysning for Kassen, og det forstaar jeg ikke, de Herrer kan have saa meget imod.

Med Hensyn til dette Punkt var det ærede Medlem Hr. Dahlgaard inde paa det

fuldkommen rigtige, idet han udtrykte sig saaledes, at det ikke er i Spørgsmaalet om, hvorvidt vedkommende er blevet afskediget eller har forladt sit Arbejde, det afgørende ligger, men det er i Spørgsmaalet om, med hvilken Berettigelse den vedkommende ikke længere er i Arbejde, med hvilken Berettigelse han har forladt sin Plads. Det er det, der maa undersøges. Viser hans Vægring ved Fortsættelse af Arbejdet paa Arbejdspladsen sig berettiget, skal vedkommende i Henhold til Kassens Vedtægter og Loven have Understøttelse; viser den sig uberettiget, skal han selvfølgelig ikke kunne nyde Støtte af det offentlige og Kasserne.

Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen var ogsaa utilfreds med § 11, 2det Stykke, hvorefter København med Hensyn til Arbejdsløshedskasseomraadet er ligestillet med en Landsdel. Det ærede Medlem udtalte herom, at han ansaa det for heldigst, at Arbejdsløshedskassens Omraade blev det størst mulige, helst saa han Landsarbejdsløshedskasser. Det er en Betragtning, som jeg ganske kan dele. Det er utvivlsomt det retteste, at Omraadet er det størst mulige, forudsat at der indenfor det Fag, som Talen er om, paa det hele Omraade virkes under nogenlunde ensartede Forhold, saaledes at Risikoen for Arbejdsløshed er nogenlunde ensartet. I saa Henseende hævdes det af forskellige, at der indenfor forskellige Fag er en ikke ringe Forskel paa københavnske Kaar og Kaarene i Provinsen, og det er Ønsker i saa Henseende, der har været bestemmende for mig, naar jeg har foreslaaet, at København ligestilles med en Landsdel. Det ærede Medlem spurgte, hvorfra saadanne Ønsker var fremkommet. Jeg kan f. Eks. nævne, at det er fremført for mig gennem Kasser, som staar visse Handels- og Kontorkredse nær, som skulde virke indenfor Handels- og Kontormedhjælperne og indenfor særlige Brancher paa dette Omraade. Imidlertid tilføjede jeg, da jeg fremsatte Lovforslaget, at jeg vel var klar over, at der kunde tænkes Tilfælde, hvor dette, at København blev skaaret fra, vilde bevirke, at det Tal, der blev tilbage indenfor et Fag — altsaa Tallet ude i Provinsen — blev for ringe til Dannelsen af en Arbejdsløshedskasse, og at det derfor var muligt, at man maatte overveje at finde Former, som gav noget mere Bevægelsesfrihed paa dette Omraade, end jeg mener er opnaaet igennem dette, at København ligestilles med en Landsdel; og jeg opfordrede til Drøftelse heraf i et Udvalg og erklærede mig rede til Forhandling herom — og jeg tvivler jo ikke